

Série V, Číslo 6

IZRAEL A CÍRKEV

2. ČÁST

Kázáno v Jeffersonville

25. 3. 1953

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

IZRAEL A CÍRKEV

2. ČÁST

26. 3. 1953

Dnes večer začneme naši úvahu o Slově tím, že si otevřeme 2. Moj. 1. kapitolu. Toto vlastně vyžaduje dlouhé, velmi dlouhé studium, my se však pokusíme shrnout to do několika večerů. Dělán to z toho důvodu, protože věřím, že probuzení potrvá až do velikonoc, možná, ještě déle. Proto nemáme v úmyslu mnoho poučovat, když to tak prožíváme. Velmi tomu věřím.

Nevím, proč jsem zde v tomto probuzení. Vše je pro mne tajemstvím. Když mne dnes odpoledne zavolal manažer kvůli shromážděním v Maconu, Nashville a celém kraji, všechno jsme odřekli. Pro několik shromáždění byla pronajata auditoria, která jsme se již po tři čtyři i pět let snažili dostat, s místy k sedění až pro 20 000 lidí. Když jsme měli poslední shromáždění v Meridianu, sedělo jich 4 500 v posluchárně a nevíme, kolik jich ještě stálo venku na dešti a v bouři. Když jsme potom opustili Tallahassee, bylo tomu právě tak, nemohli jsme ani najít místo, kde bychom ty lidi umístili. Potom pravil Duch svatý: „Zastav! Nyní jdi domů a vyčkej. Chystám se poslat tě do zámoří.“ Nuže, zde jsem.

Právě jsem odřekl sedm shromáždění. Jedno z nich mělo být zde v Indianě, v Conersville; a jedno v Albertě, v Kanadě, v jedné velké hale se sedadly pro 25 000 lidí. Pokoušeli jsme se dostat tuto halu již dříve a zrovna, když se nám to poštěstilo a bylo všechno připraveno, aby se začalo s tažením široko-daleko, očekávali jsme 30 000 až 40 000 lidí, řekl Duch svatý: „Stůj!“ a poslal mne do této kaple, v níž jsem dnes večer. Vidíte, musíte konat to, co On řekne.

Zeptáte se: „Zanecháváš takové masy lidí, a jdeš k takové malé církvi? Nuže, na okamžik počkejte – vidíte, sloužíme Bohu. Filip opustil velké probuzení, když celé Samaří bylo v pohybu a vyšel ven do pouště v Gaze, aby se setkal s jediným mužem, a už se k tomu shromáždění nevrátil. Je to tak? Venku na poušti Gaza našel muže, Etiopce, který se obrátil; a když to místo tam opustil, do Samaří, kde bylo velké probuzení se nevrátil.

Jsmo tedy vděční za vedení Ducha svatého. Musíme jít tak, jak jsme vedeni; a cítím se skutečně veden jít sem ke shromážděním, abych toto činil.

Ó, promiň bratře. Tady je ještě několik exemplářů, vezmi je jen, možná, že je tu ještě někdo, kdo nemá Bibli. Budeme uvažovat obzvláště o Starém zákonu, abychom zjistili stínový obraz, vzor. Vy, kteří byste chtěli mít Bibli, zvedněte prosím ruku, aby vám ji mohli přinést. Berte si vždy s sebou

Bible, poznámkové sešitky a něco ke psaní, abyste si mohli poznamenávat texty.

Včera večer jsme to trochu protáhli, dnes se co nejvíce vynasnažím, abych to zase napravil, bude-li to možné. Miluji Slovo tak velice, že když se jen trochu do něho zahloubám, ztrácím se v něm docela. Zapomínám potom prostě na čas a všechno ostatní.

Toto je poprvé, co mám opět taková shromáždění, příští týden to bude sedm let, co jsem ukončil probuzenecká shromáždění zde v domě Božím. Kdo z vás si vzpomíná, jak znělo téma mého kázání na rozloučenou? „*Kdo je ten neobřezaný Filistínek, že tupí vojsko živého Boha?*“ To bylo téma mého kázání na rozloučenou. Příští týden to bude sedm let. Mojí malé dcerce tamhle byly tehdy právě dva týdny. Slíbil jsem Bohu: „Nech mne ještě jen tak dlouho, než se narodí, potom půjdu.“ Od té doby jsem na cestách, zde i tam, jeden nebo dva večery. Pán nám bohatě požeňnal. V našich shromážděních se obrátilo přibližně půl milionu duší. Jen si to představte, v sedmi letech! To přece něco říká. Mnohdy jich přibýlo 30 000 v jednom dni. Víte, to je podivuhodné. Pokaždé, když na to myslím, jímá mne závrať. Dnes jsem dostal dopisy z Afriky, kde stojí: „Celá Jižní Afrika je zase v pohybu a připravena.“ Chtěli by jen znát datum našeho příjezdu.

A potom mi dal Pán vidění, že v Indii se zúčastní 300 000 lidí jednoho shromáždění. Napište si to a uvidíte, zda to souhlasí, čili nic.

Nuže, tolik o tom, to se týká opět uzdravování. Snažím se oprostit, abych výlučně vyučoval Slovo. Jsem v tom neobratný, rád bych ale řekl dále, co o tom vím.

V neděli ráno se budeme zabývat otázkami; všemi otázkami ohledně Písma, k nimž byste chtěli znát můj názor. Pokusíme se je zodpovědět Písmem tak dobře, jak jen můžeme. Prosím, sdělte nám své otázky nejpozději do soboty večer; všechny otázky, které se týkají Písma, nebo co je vám nejasné. Líbí se vám to? Třeba vás něco zaměstnává, a říkáte: „Nerozumím tomu, jak tyto věci jsou.“ Sdělte nám to a uvidíme, zda to společně pochopíme. Udělám své nejlepší, abych to vyložil v souladu s Písmem, neboť věřím, že to musí být podle Písma, jinak to není právoplatné.

Nuže, včera večer jsme nejdříve uvažovali o počátku „*církve*“. Komu dal Bůh zaslíbení? Abrahamovi, jenž je otcem nás všech. Neboť to byl Abraham, jemuž bylo dáno zaslíbení, jen jemu a jeho semeni. Souhlasí to? „Abrahamovi a jeho semeni“. A jeho semenem nebyly všechny jeho děti, „*nýbrž v Izákovi bude ti nazváno potomstvo*.“ (Řím. 9:7) Zde vidíme výsledek semene Abrahamova: Ježíš Kristus je Semeno Abrahamovo. (Gal. 3:16) a my, kteří jsme mrtví v Kristu, stali jsme se semenem Abrahamovým a jsme dědicové podle zaslíbení. Amen. Bůh buď pochválen.

My, kteří putujeme na zemi, jsme si vědomi toho, když překročíme věk 25 let, že dny mládí jsou za námi. Pak vzpomínáme na toto nádherné zaslíbení, zatímco hledíme vstříc západu slunce. Co je to? Je život u konce? Ó, ne! Život ještě ani pořádně nezačal. Teprve se k němu blížíme. Přál bych si jen, abychom mohli dojít takového klidu, abychom již vůbec nemuseli dbát na čas a zůstat zde, abychom mohli lidem vyložit všechny věci Písma. Jsou v něm, přátelé. Mohu to dokázat Božím Slovem a pomocí Ducha svatého, že každý z vás, kdo je znovuzrozen v Kristu, zažije to, že jeho šedivé vlasy budou proměněny a vrásky na obličejích zmizí. Opět se stanete mladým mužem nebo mladou ženou a budete navždy žít s Ježíšem Kristem. Mohu vám to v Bibli ukázat, kde to Bůh zaslíbil, kde uvedl stínové obrazy a znamení; kde to zaslíbil a přísahal, že to učiní. Jak podivuhodné! Budu pak ještě milovat svou ženu? Jistě, dokonce více, než nyní. Nevím, jak to může být, avšak bude to tak. Bude ona tou mojí? Jistě, ona bude mou družkou. Tam již nebudeme mít děti, které máme zde na zemi, budou tam u nás, jestliže jsou znovuzrozené. To souhlasí. Nebude to podivuhodné?

Protože nám to naše matka vyprávěla, myslil jsem si vždycky – odpusť maminko, to bylo dříve, než jsi to poznala lépe – že tam budeme mít křídla a budeme létat. Rád přece jím, piji, podám lidem ruku, mám rád obecnoství. Myslel jsem si: „Pak bude po všem.“ Ó, ne! Poznal jsem, že Bůh mě nestvořil jako anděla, ale jako člověka, a vždycky budu člověkem a nikdy andělem. To je omyl. Bůh stvořil také anděly, jistě, také cherubíny s křídly a jiné anděly bez křídel.

Když jsem byl ještě hříšník a chodil do těchto míst, kde zpívali ty staré písně o „Andělovi s hnědýma očima, který mě očekává“, myslil jsem si: „Ó, anděle!“ Ale potom jsem zjistil, že je to satanova lež. Nikdy nic takového neexistovalo. Jsme bezpodmínečně muži a ženy. To souhlasí, je to učení Boží. Jestliže tyto věci vidíme, způsobuje to v nás, že si ještě více vážíme Ježíše Krista.

Pokusíme se dnes večer ukázat stínový obraz toho, co bylo ve Starém zákoně, abychom jej použili pro Nový zákon. Písmo říká: „*Všechny předchozí věci byly typem nebo stínovým obrazem věcí, jež měly přijít.*“ [] Toto je přece nádherná lekce pro dnešní večer – vyjití. Včera večer jsme končili s dětmi Izraele.

Jak byl Izrael nazýván předtím, než bylo jeho jméno změněno na Izrael? Kdo z vás ví, jak se jmenoval Izrael, než přijal duchovní jméno? Nu, třeba někdo, kdo není kazatelem, viděl jsem, že jeden kazatel zvedl ruku. (Někdo řekl: „Jákoab.“) Jákoab, ano, to souhlasí. A z jakého důvodu obdržel duchovní jméno? (Jeden bratr říká: „Přemohl Anděla.“) Přemohl Anděla a zápasil s Ním tak, že řekl: „*Nepustím Tě, dokud mi nepožehnáš.*“ Chtěli byste duchovní jméno dnes večer? Uchopte jen Ducha svatého a řekněte: „Pane,

neopustím tento dům Boží, ledaže mi požehnáš.“ Potom ty věci budou vypadat jinak, až odtud půjdete. Buďte jen rozhodnuti tak, jako byl Jákob, potom přijmete požehnání. Pozorujte, On jej udeřil do kyčle a Jákob potom chodil jinak. Amen! Doufám, že vás to zasáhlo v nejhlubším nitru. Jestliže jste zápasili s Bohem, budete chodit jinak. Vidíte, na druhé straně potoka byl silným, velkým mužem; předtím byl odpadlý, vzdálený od Boha, na útěku před svým bratrem, na útěku před Bohem; ale nyní silný a mocný. A když přešel potok, byl to kulhavý kníže. „*Ty jsi kníže Boží, neboť jako kníže máš moc před Bohem.*“ Byl kulhavým knížetem, kulhal po celý život! Není podivuhodné, jak to Bůh dělá?

Včera večer jsme tedy opustili patriarchy posledním ze čtyř, kteří přijali zaslíbení Boží, byli to Abraham, Izák, Jákob a Josef. Co to bylo? V Abrahamovi jsme viděli **vyvolení** nynější církve. V Izákovi jsme viděli **ospravedlnění** a v Jákobovi **milost**.

Musíte prostě poznat, že to bylo vyvolení a povolání, jestliže vezmeme v úvahu věci, jež tento muž činil. Přesto ho Bůh požehnal. Bůh mu řekl, co se stane, On ho zavolal. Vy však vidíte, že po té, co zápasil s Andělem, vypadala ta věc jinak. Když potom přišel před faraona, řekl: „Let mého putování je tolik a tolik.“ Bůh mu dal poznat, že byl pouhým poutníkem.

Nyní vidíme Josefa, **dokonalost**.

Pozorujte, jsou tři stádia: Ospravedlnění vírou; posvěcení skrze krev; křest Ducha svatého. Potom následuje dokonalost, oslavení. Bible říká- toto je určeno duchovně smýšlejícím: „**Ty, jež On ospravedlnil, ty také oslavil.**“ Souhlasí to? „**Ty, které ospravedlnil.**“ Když nás tedy již ospravedlnil, potom jsme již oslaveni z Jeho hlediska. Není psáno: „**ON oslaví**“, ale: „**ON oslavil**“. To zachází daleko, že ano? Ale tak to Písmo říká.

Bůh řekl Abrahamovi: „**Požehnal jsem tobě a učinil tě otcem.**“ Ne: „**učiním**“ ale „**učinil!**“ K tomu jsem tě učinil. Ve vysokém stáří ke Mně přijdeš a budeš zachráněn. Již jsem to učinil, již jsem to vyslovil. Ty s tím nemáš nic společného. Je to bez podmínky. Bůh byl rozhodnut, že bude mít Svoji církev. Pokaždé, když uzavřel s člověkem smlouvu, člověk tuto smlouvu porušil, tak je to ještě i dnes. Člověk vždycky svou smlouvu s Bohem poruší, avšak Bůh svoji smlouvu s člověkem zrušit nemůže.

Vidíme, když řekl na začátku Adamovi: „Nečiň toto, ale tamto smíš činit“, obrátil se Adam a přestoupil zákaz. Když ale Bůh viděl, že byl ztracen, řekl: „**Položím nepřátelství mezi tvým semenem a semenem hada, on tě bodne do paty a ty mu rozdrtíš hlavu.**“

Jestliže tedy Bůh řekne, že učiní něco určitého, můžete po tom vyhlížet, že se to stane. Když člověk řekne, že něco udělá, potom nevíme nic přesně. Ale Bůh řekl Abrahamovi: „**Zachráním tě a tvé semeno po tobě.**“

Nejen Abrahama, nýbrž celé jeho semeno. Bez podmínky! Prominete-li mi, věřím, že bych mohl nyní trochu jásat. Jen se lidé podívejte, vy jen nepoznáváte, co to znamená! Snad jste mnozí o tom tak hluboce nepřemýšleli, abyste to pochopili.

Bůh Svoji církve již oslavil. Ty, které On ospravedlnil, ty také v Kristu oslavil. Jsi-li ospravedlněn v Kristu, pak jsi v Něm také již oslaven, pokud se týká Boha.

Ježíš řekl: „**Proto buďte dokonalí, jako váš Otec v nebesích je dokonalý.**“ Jak bychom mohli být kdy dokonalí? Jsem právě tak dokonalý v Bohu, jako byl Kristus, právě tak jím jsi i ty a každý věřící. Neboť to není moje svatost, nýbrž Jeho. Bůh nemůže přijmout tu moji, já žádnou nemám. Ale přicházím v Kristu skrze víru. Skrze Krista jsem v Něm a tím dokonalý v očích Božích.

Vidíte! „**Skrze jednoho Ducha byli jsme všichni vekřtěni v jedno tělo a stali se údy těla.**“ (1. Kor. 12:13). K Řím. 8. kap. stojí: „**Nyní však již není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši ... (verš 1) ... kteří již nechodí podle těla, ale podle Ducha.**“ (verš 4.). Člověk, který je v Ježíši Kristu, chodí podle Ducha. Pro svět, pro tělesně smýšlejícího člověk, je to bláznovství. Ale pro všechny, kteří věří, je to věčný život. Amen.

Tady to máte. Ó, jak nádherné. Co vám ještě může uškodit? Jste v Kristu! A tak jistě, jako že Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, tak my vejdemo do Krista. (1. Tes. 4:14) Amen.

Ano, my vejdemo, neboť Bůh to tak zaslíbil. Tak jistě, jako Tělo, v němž jsem, půjde vzhůru k Němu, půjdu s Ním vzhůru já.

„Řekni Bratře Branhamo, ty věříš ve věčnou jistotu?“ Na jednu stranu v ní věřím. Věřím, že **Církev** je na věky jistá. Bůh již řekl, že se před Ním objeví bez poskvrny a vrásky, a to se stane. Jestliže jste v Církvi, jste v bezpečí.

„**Kdo přijde ke mně, toho nevyvrhnu ven.**“ **Slyšte, zde je Slovo Syna člověka, Ježíše Krista. U Jan. 5:24: „Kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, má (přítomnost) život věčný.“ Ne tedy od jednoho shromáždění ke druhému. Věčný život! „... a na soud nepřijde (nebo v odsouzení nebude nikdy vyvržen) nýbrž přešel ze smrti do života“ (minulý čas). Ježíš to tak řekl. „JÁ jsem ten chléb života, který sestoupil od Boha z nebe. Vaši otcové jedli mannu na poušti, a zemřeli. Kdo ale jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný a Já jej vzkřísím v nejposlednější den z mrtvých.“ To On říká.**

Nuže, je mnoho těch, kteří předstírají, že v tom jsou. Je mnoho těch, kteří se namáhají, pokoušejí se, aby správně žili a vnikli dovnitř. Neumím to tak

dobře. Ale jestliže tam jste, je to právě tak snadné vést věřící život, stejně tak jako nějaký jiný, neboť jste v Kristu a nevede a neřídí vás nic jiného než plnost Ducha svatého. Ovšem, že učiníte chyby a padnete, ale nemůžete zůstat ležet, právě tak jako nemůžete z kukuřičného klasu udělat mandloň. To nejde. Ježíš řekl: „**Podle ovoce jejich je poznáte.**“ Vy máte věčný život.

Jednou z největších kleteb v Církvi dnes je strach. Každý k smrti vyděšen. Hovoří se: „Co se stane, kdo nebo co bude?“ Proč to všechno? Ježíš přece řekl: „I když přijdou věci, které vzbuzují strach, pozdvihněte své hlavy a jásejte, neboť se přiblížilo vaše vykoupení, až se tyto věci budou dít.“

Podívejme se tedy, jak On doprovázel Církev na cestě! Abrahama, Izáka a Jáкова a všechny; vidíte, že oni měli chyby, ale Bůh byl s nimi. Je to stínový obraz. Uvažujme na okamžik o Abrahamovi.

Vím, že mne dnes večer poslouchají mnozí, kteří věří učení Arminia, ale toto bych vám chtěl objasnit. Bůh z milosti a vyvolením řekl Abrahamovi: „**Ve vysokém věku tě vezmu k Sobě.**“ Jinými slovy: „Zachráním tě. Provedu tě. Budeš mít dlouhý život. Budeš mít dítě. Sára je sice bezdětná, ale jdi vpřed. Ty budeš mít dítě. A v tomto dítěti zachráním svět.“ Dříve, než Abraham vůbec něco učinil, aby si to mohl zasloužit, ho Bůh zavolal. To bylo všechno.

On byl Chaldejcem, jenž bydlil v městě Ur, vyšel z údolí Sinear, od věže Babel, od modloslužby. Věřím, že jeho otec byl modloslužebník. (Joz. 24:2) Mám za to, že i Lában, poté, co tam přišel, to s tím také zkoušel, i on měl modly. Odkud je měl, když ne od věže babylonské. Z potomstva Chamova vyšel Nimrod. Nimrod vybudoval věž Babel, což byla modloslužba, první modloslužba na zemi.

Nyní pozorujte, že tato věž v Babyloně se táhne celým Písmem, a končí ve Zjevení; náboženská modloslužba, která předstírá, že je křesťanstvím. Ó, Jan ji viděl ve Zjevení 17 a podívoval se jí, jak tam seděla, odvolávajíc se na jméno Ježíšovo, a přece pronásledovala svaté živého Boha a vraždila. Anděl řekl: „Pojď sem a ukáži ti, kdo ona je. Je to velká církev, její sídlo je na sedmi pahorcích, vládne světu, je opilá krví mučedníků Kristových. Ó, milost!

Lidé, nyní žijeme v konečné době. Kolik vás slyšelo o tom, že mě chtěli před lety zavřít proto, že jsem kázal o **znamení šelmy**? Řekl jsem tehdy před více než třiceti lety, když přišel k moci Mussolini: „Zapište si: Jestliže Mussolini vtrhne do Etiopie, nebude již nikdy mír, dokud nepřijde Ježíš. Povstanou tři velké ideologie: komunismus, fašismus, národní socialismus. Vůstí do jedné ideologie a ta ovládne svět a spálí město Vatikán.“

Vzpomínáte si na to, že jsem to řekl před mnoha lety, a tak to také je. Dále jsem řekl: „Krátce předtím, než ten čas nastane ...“ Vzpomínáte si, jak vypadala auta před dvaceti nebo pětadvaceti lety? Na to si jistě vzpomenete. Řekl jsem: „Budou mít vejčitý tvar, budou mít tuto formu. Toto je vidění. Nějak takto budou vypadat.“ Budou tak vypadat krátce před vzetím.

Ale Bůh nyní oprošťuje Církev všude ode všeho, připravuje si ji tak, aby ji mohl vytrhnout; musí jí dát víru ke vzetí, dříve, než se bude moci zúčastnit vzetí.

Dnes mají lidé ducha posledních dnů, právě tak, jak tomu bylo ve dnech Noe. Jsou zaměstnaní jídlem a pitím, žení se a vdávají, dávají se oddávat, jsou lhotežní, o nic se nestarají, pobíhají jen tak a dopřávají si. Americký národ je ten nejhorší na tváři země. Jsou vznětliví, vysokomyslní, výstřední, popudliví, plní pohrdání a utrhační, přemoudřelí. Existuje-li na světě místo...

Zatímco přede mnou leží Bible a Bůh na mne shlíží, a u vědomí, že se třeba budu muset dříve, než se den rozbřeskne, před Ním objevit, pravím, jestliže existuje nějaké místo na zemi, které potřebuje misionáře více, než jiné, pak to jsou USA, Spojené státy Americké. Největší zástup pohanů, o němž vím, je tady, v Americe. Pohan znamená nevěřící.

Oni věří teologii. Mají hroší kůži a jsou tak chladní, že je není možné oslovit žádným způsobem. V rozhovoru s jedním z lidí, kteří ještě o Bohu nikdy neslyšeli a slouží modlám, mohu dosáhnout více, než u někoho z těch lidí, kteří se nazývají křesťany a jen tak spolu běželi a podrobili se procesu nabalzamování. Připomíná mi to starou studenou márnici jednoho pohřebního ústavu zde v blízkosti. Jdu-li do těchto velkých starých církví, připomene mi to vždy márnici. Duchovní teploměr je tu 100°C pod nulou. Člověk se tam musí pořádně propracovat. Neříkám to jako vtip, nýbrž je to pravda. Někteří z nich nevědí vlastně vůbec nic o Bohu a přece vstanou a řeknou: „Dovol abych ti řekl, že to všechno je ...“ Ty svůdče, sám zůstáváš mimo království Boží a zabraňuješ druhým, aby tam vešli. Provádějí balzamování, jako kdyby přinášeli mrtvé do márnice. Vypouštějí jim všechnu krev a dávají jim místo toho něco jiného, aby měli jistotu, že jsou skutečně mrtví. Tak přibližně to provádějí. Jestliže dáte lidem, kteří mají jen málo pobožnosti, jen málo víry, přenos takové teologie, pak docela odumrou a zůstávají ve smrti. Tak to je. Strašné!

Zeptal jsem se jednou jedné ženy: „Jsi věřící?“

Odpověděla: „Chtěla bych, abys vzal na vědomí, že jsem Američanka.“

Řekl jsem: „Na to jsem se neptal.“

Opět jindy přišla žena na podium a bratru Bosworthovi odpověděla na jeho dotaz, zda je věřící: „Zapaluji každý den svíčku.“ Udělá z vás každodenní

zapalování svíčky křesťana? Mohli byste zapálit úplně celý svět a nic by vám to nebylo platné. Ledaže stravující oheň Ducha svatého očistil tvoji duši od veškerého hříchu, jinak jsi stále ještě hříšník. Děje se to v srdci.

„Nuže, žiji v Americe.“ To přece neříká vůbec nic. Proto se ještě ničím nestáváš. Bůh tě nepřijímá proto, že jsi Američan. Bůh nepřijímá Němce proto, že je Němec, a také žádného Poláka jen proto, že je Polák. ON nepřijímá ani Afričana, jen proto, že pochází z Afriky. Bůh se zajímá o Afriku právě tak málo, jako o Německo nebo USA. Boha zajímá jen jedno království, a to je království Boží, do něhož mohou vejít lidé každé národnosti. Jsou tam vrozeni skrze Semeno Abrahamovo, jež je Ježíš Kristus, a oni jsou dědici podle zaslíbení.

Každý národ pod nebem je ovládán satanem. Bible to tak říká. Ano, to jednoho srazí, že ano? Satan vzal Ježíše vzhůru a ukázal mu všechna království tohoto světa. Souhlasí to? Řekl mu: „Jsou moje, a mohu s nimi učinit, co chci. Dám ti je, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Ježíš věděl, že On všechna tato království zdědí.

Ve Zjevení o konci světa Bible říká: „Radujte se nebesa a všichni vy svatí proroci, neboť vlády nad světem se ujal náš Pán a Jeho Pomazaný, a On bude kralovat na věky věků.“ (Zj. 11:15)

Daniel Ho viděl jako Kámen, který se odtrhl od hory, skutálel se dolů a uhodil do nohou sochy, takže se rozpadla na kusy a království Boží mohlo růst.

Až Kristus nastoupí vládu v Tisíciletém království, nebude již žádná nemoc, starost. Všechny zbraně budou přeměněny v pluchy a nebude již válka.

Po tom všem bude veta, až Kristus opět přijde. Až do té doby, dokud vládne satan nad národy světa, budou války a válečné pokřiky – až do doby, kdy Ježíš přijde. Amen.

Dívám se na vás a jsem si dnes večer vědom toho, zatímco stojím na učení Slova Božího, že jste lid určený pro věčnost. Každý muž, každá žena, každý jinoch a každá dívka, každý kdo tu je, bude stát jednoho dne v přítomnosti Kristově. Budu se muset zodpovídat za to, co jsem vám jako Jeho služebník říkal. Proč bych se měl stydět zvěstovat vám pravdu Boží, když Bůh Slovo, jež jsem kázal, potvrdil tak, že je to nesené po celém světě. ON to potvrdil v královských palácích a všude, ani jednou neřekl něco, co by se nestalo, přesně tak, jak On to předtím řekl. Jistě by mě nenechal říci něco, co by bylo převrácené. A říkám to dnes večer, moji přátelé, úplně jedno, k jaké církvi patříte, ať jste kdekoli, jestliže jste nevešli do království Božího skrze křest Ducha svatého, který vás přivádí do Těla Kristova, pak přece nyní do něho vnikněte, neboť nevíte, ve kterou hodinu přijde.

Ve 2. Moj. 1 se nachází lid izraelský v Egyptě, jako typ toho, že církev je ještě vyvolávána. Izrael se nacházel v Egyptě, Josef již nežil. K tomu mám ještě asi půl hodiny času. Shrnu to tak, jak jen budu moci. Nacházeli se v Egyptě, protože Jákob se tam v době hladu přestěhoval i s patriarchy. Bydlili v Gesen. Ale když Josef umíral, mluvil o vyjití dětí izraelských a dal pokyn ohledně svých kostí. To je podivuhodný obraz.

Víte, jestliže Slovo jen tak čtete, je to dobré, ale propásnete jeho významy. Slovo stojí mezi řádky. Ježíš řekl: „Skryl jsem to před zraky moudrých a chytrých a zjevil to nezletilým dětem.“ Tyto dnešní teologické semináře se rovnají tehdejším kněžím a velekněžím, kteří sice Slovo předčítali, ale přesto nepoznali, že Ježíš byl Kristus. Chápete, co míním?

Podívejme se na staré patriarchy. Proč řekl starý Jákob, když umíral v Egyptě: „Nepohřbívejte mne zde.“? A nechal Josefovou ruku položit na svoji vykloubenou kyčel a přísahat při Bohu, že tam jeho kosti nepohřbí.

Věděli jste to? Řekl: „Vezměte mě zpět do mé vlasti a pochovejte mě tam.“

Podívejte se na Joba, jak tam seděl, plný otevřených vředů a proklínal den svého narození. Nejstarší kniha Bible je Jobova kniha, byla napsána dokonce před první knihou Mojžíšovou. Pohleďte na něho, jak tam seděl na hromadě popela a škrábal se hliněným střepe. O tom jsem zde jednou kázal tři měsíce. Několik lidí mi psalo a ptali se: „Bratře Branhame, kdy konečně dostaneš Joba z té hromady popela?“ Stále jsem o tom mluvil, jak tam seděl. Byla to těžká doba rozhodování, něco se muselo udělat. Byla to nultá hodina. Ale víte, když z hromady popela slezl, něco se stalo.

V takovém způsobu bychom zde chtěli mít ta probuzení. Pozornost lidí zaměřujeme na Ježíše Krista, a zůstáváme u toho tak dlouho, až bychom ji na nějakém místě zachytili, dokud by Duch svatý nebyl připraven něco učinit. Když vidíte působit mezi lidmi Ducha svatého, pak víte, že je to tak daleko.

Pozorujte, v jaké bídě tam Job seděl. Dokonce jeho žena se obrátila proti němu, přišla a řekla: „Proč se nezrekneš Boha a nezemřeš?“ Odpověděl: „Mluvíš jako nějaká bláhová žena. Pán dal, Pán vzal pochváleno budiž jméno Pána.“

Přišli tam k němu také někteří členové církve a seděli tam sedm dní obrácení k němu zády, – jaká to útěcha! Potom řekli: „Jobe, ty jsi tajný hříšník. Zhřešil jsi tajně.“ Job věděl, že se nedopustil žádného hříchu. Ukázalo se, jak dobře se v tom vyznali.

Když se zde tedy nacházel spravedlivý svatý muž v nouzi a Bůh s ním vyjednával, poslal k němu muže jménem Elihu. Elihu mu nic nevyčítal, kromě toho, že žaloval na Boha. Řekl mu: „Jobe, tys dbal všech těch věcí. Přejde Spravedlivý, který se postaví do trhliny mezi hřešícího člověka

a svatého Boha. Potom člověk, kvůli němuž šli lidé k hrobu, aby ho oplakávali, povstane, i když to nemůžeš pochopit.“

Když to Job uslyšel, vstal. Blýskalo se a hrom burácel. Co to bylo? Prorok se odebral zpět do Božího kanálu. Jeho oči se otevřely, a on řekl: „Vím, že můj Vykupitel žije.“ Vidíte, před 4000 lety, dříve, než On přišel na svět, řekl Job: „Vím, že můj Vykupitel žije.“ „ON žije“ – na-vždy! „A na konci posledních dnů“ – na konci posledních dvou tisíc let – „Tu bude stát na této zemi. I když červi rozežerou mé tělo, přesto spatřím v těle mém Boha, na něhož budu hledět k svému spasení, které mé oči uvidí.“ Tady to máte. Když se připravoval na smrt, řekl: „Pochovejte mne v Palestině.“

Potom přišel Abraham se zaslíbením. Když zemřela Sára, pohřbil ji blízko Joba, koupil kus země a pohřbil ji tam. Když zemřel Abraham, byl pochován u Sary. Abraham zplodil Izáka, když zemřel, byl uložen k odpočinku vedle Abrahama. Izák zplodil Jákoba.

Když Jákob umíral v Egyptě, řekl: „Nepochovávejte mne zde. Přísahahejte mi, že mě tu nepohřbíte. Vezměte mé kosti a uložte je u mých otců.“ Proč? To není napsáno, to čteme mezi řádky.

Když umíral Josef, řekl: „Dejte mé kosti do rakve, ale nepohřbívejte mne zde. Nepohřbívejte mne tady, ale vezměte mě a pochovejte v zaslíbené zemi. Pohřbete mě tam.“ Proč? „Bůh vás jednoho dne milostivě navštíví. Zanechávám své kosti tady, abych tím něco vyjádřil.“

Jako Josef zanechal své kosti, tak Ježíš zanechal otevřený hrob!

Všichni ti Hebrejci byli tak rozbití, tak unavení a mdlí, a Egyptané je pozorovali s tou malou starou rakví. Měl jsem možnost si ji prohlédnout; malou, starou, ošumělou, olověnou rakev. Prý v ní ležely jeho kosti.

Prohlížel jsem si ji zde v jednom muzeu, a řekli mi: „V ní ležely kosti Josefovy, když je Mojžíš vzal s sebou.“ Každý Hebrejec se na ně mohl tehdy podívat a říci: „Jednoho dne se tu něco změní. Budeme se stěhovat.“

Včera večer jsme viděli, že tento prorok měl překrásný plášť, který reprezentoval v každém způsobu Krista. On řekl: „Spoléhám na to, co Bůh zaslíbil Abrahamovi.“ Tady to vidíte.

I já se dnes večer spolehnu na to, co Bůh řekl Abrahamovi, totiž: „**Zachráním tebe, i tvé semeno.**“ V to věřím.

Řekl: „Jednoho dne odtud odejdete,“ a oni tomu věřili. Potom toho dne vzali kosti Josefovy s sebou!

Když se na cestu vypravil Mojžíš, napomenul ho Duch svatý, a řekl: „Na něco jsi zapomněl, Mojžíši. Jdi, vezmi kosti Josefovi.“ Mojžíš je zabalil a pak to začalo.

Ohnivý sloup ho vedl k zaslíbené zemi a pochovali kosti po boku Izáka a Jáкова. Proč? Věděli, že ze zesnulých vyjde prvotina. Znali toho Spravedlivého, o Němž Job řekl: „**Vím, že můj Vykupitel žije a naposled se postaví na této zemi.**“

Věděli také, že Job měl tušení, kde On bude potom stát a proto řekl: „Pohřbete mne zde.“ Chtěli být u Joba a dali se pochovat v Palestině, neboť to byla zaslíbená země. Věděli, že vzkříšení nebude v Egyptě a ani v Evropě, ani nikde jinde. Bude v Palestině a proto se nechali pochovat tam.

Potom přišel Ježíš, ten Zaslíbený. Učinili s Ním, jak bylo předpověděno; usmrtili Ho a zemřel. Jeho duše sestoupila do pekla, a On kázal zajatým duším. Vzal ďáblu klíče smrti a pekla a vrátil se o velikonočním jitru.

Když přišel k ráji, zaklepal na dveře, haleluja, a mohu slyšet, jak říká: „Děti!“

Abraham se zeptal: „Kdo je to?“

„JÁ jsem tvé Semeno, Semeno Abrahamovo.“ Daniel se zeptal: „Kdo je to?“

„JÁ jsem Kámen, který se odtrhl od hory.“ Tady byli starozákonní svatí, kteří čekali v ráji, až budou převlečeni. ON otevřel dveře, a Abraham se zeptal: „Půjdeme ven?“

„Na zemi je už skoro den, přichystejme se k odchodu.“

Abraham se ptá: „Mohli bychom tam chvíli pobýt? Rád bych se podíval na město.“

„Ano, budu 40 dnů u svých učedníků.“ O velikonočním jitru vstal z mrtvých.

Mat. 27 říká: „Mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena, vyšli po Jeho vzkříšení ze svých hrobů, vešli do svatého města a zjevili se mnohým.“

Mohu vidět před sebou Sáru a Abrahama, jak jdou ulicí a říkají: „Podívej se miláčku, tady je to jiné. Podívej se jen, jak to tady teď vypadá.“

Někdo říká: „Kdo jsou ti manželé tamhle? Vypadají, jako cizinci.“ Tedy řekli: „Ó, poznali nás,“ a již zmizeli před jejich očima tak, jako On prošel zdí, aniž by Ho někdo viděl vejít dovnitř. Vyšli ven, měli oslavené tělo a objeví se na zemi opět, jako prvotiny prokázané moci Boží a vzkříšení. Haleluja. ON dokonale odzbrojil a odhalil moci, triumfoval nad smrtí a peklím. Oni vstali o velikonočním ránu a vešli s Ním do království.

Není divu, že řekli: „Pochovejte mne v Palestině.“ Věděli, že vzkříšení nastane tam.

Ó, bratře, proto můžeš mít dnes tolik staré, studené pobožnosti, nebo také čehokoli jiného, ale já bych chtěl být pohřben v Kristu, neboť ti, kteří jsou v Kristu, Bůh přivede s Ním ke vzkříšení. Říkejte si, co chcete, nazývejte to

fanatismem, nebo čím chcete, ale mně dovolte zůstat jen v Něm, neboť ti, kteří jsou v Něm, vyjdou z hrobu při vzkříšení, neboť Bůh je vyvede. ON zaslíbil, že to učiní. Amen.

Co na tom, že zestárnete? Čest buď Bohu! Co to s tím má co dělat? Jen se více přiblížíte k domovu. Amen! Chvála buď Bohu! Chcete-li mne nazývat svatou koloběžkou, pak s tím začněte. Vždyť to také stačí, aby z nás byly svaté koloběžky udělány. Jak podivuhodné! Neměl bych být šťastný u vědomí, že je to pravda? Ovšem, že jsem šťastný. Každý, kdo v sobě nosí tuto naději, bude překypovat.

Často jsem chodil pít k jednomu starému pramenu. Když jsem byl na lovu, vždy jsem myslel na to, abych tam zašel. Pramen poblíž Miltownu byl vždy tak radostný. Když jsem jej pozoroval, myslel jsem si: „Co způsobuje, že jsi tak šťastný?“ A on tryskal a tryskal stále dál. Byla to nejlepší pitná voda, jakou jsem kdy pil.

„Raduješ se tolik z toho, že z tebe pije zvěř?“

„Ne, bratře Branhame, tím to není.“

„Co je příčinou toho, že celý čas tak šťastně bubláš? Protože sem přicházejí lidé, aby si nabrali vodu?“

„Ne, tím to také není.“

„Možná, že proudíš tak vesele, že tu piji já?“

„Ne.“

„Tak proč tedy tak tryskáš?“ Kdyby pramen mohl mluvit, řekl by: „Bratře Billy, já tak netryskám. Něco za tím je, co mi dovoluje tak tryskat.“

Když naplní lidskou bytost Duch svatý, pak je tu něco – zřídlo, jež přetéká a pramení k věčnému životu.

Ježíš řekl ženě u studny: „Kdo pije z této vody, obdrží věčný život. Budou v něm proudy živé vody, které vyvěrají k věčnému životu.“ Haleluja! Představte si to!

Vraťme se ke 2. Mojžíšově knize. Věčný život i kdyby uplynulo dokonce již deset milionů let. Země je pokryta ze dvou třetin vodou; tam venku na širém moři se honí vlny, které jsou dvakrát či třikrát tak vysoké, jako tento dům Boží. Přezenu se přes lodě a vrhají je z jedné strany na druhou. Jednoho dne bratře, se na zemi nakupí hříchy, že vtečou do pouští. Až tu již nebude žádné moře, měsíc, hvězdy, budu přece stále žít. Haleluja! Právě tak každý jiný znovuzrozený muž a žena bude žít na věky v Jeho majestátní přítomnosti, proměnění v obraz Jeho jednorozeného Syna. Milostí jsme byli spaseni!

Není divu, že jeden básník vyjádřil: „Ó, láska Boží, bohatá a čistá, jak bez hranic a hluboká; na věky tato láska bude písní svatých.“ Jak bychom tu mohli být zticha?

„Je to dokázáno, bratře Branhame?“ Ano!

Uvažovali jsme nyní o Izákovi, Jákobovi a Josefovi. Jak podivuhodný příklad je to, že Josef jim uložil než zemřel, aby pamatovali na jeho kosti.

Nemyslím, že tam vzadu sedí Billy, neříkám to totiž, když je přítomen. Položili jsme v pamětní den na hrob jeho matky květinu a on plakal, když tam stál. Ale řekl jsem: „Neplač, Billy, zavři oči a pohleď tam na druhý břeh. Tvoje matka sice leží zde s tvou malou sestrou, ale nejsou zde. Na druhém břehu je otevřená hrobka.“ Haleluja!

Hledím tam, jako ti staří Hebrejci u vědomí: „Jednoho dne odtud odejdeme.“ Ano, jednoho dne odtud odejdeme. Neslyším na to: „Popel v popel, prach v prach, a země v zem,“ nýbrž na to: „Jednoho dne!“

Před několika dny jsem vykonával bohoslužbu při pohřbu jednoho bývalého policejního úředníka tohoto města. Jen málo hodin před tím, než zemřel, přišel ke Kristu. Pozoroval jsem jeho otce, jak se plačící a s chvějícími rty sklonil nad mladého muže, aby ho políbil na rozloučenou. Téměř padl do rakve. Odvrátil jsem se a když položil dovnitř květinu, obrátil jsem se opět a řekl: „Popel v popel, prach v prach a země v zem.“ Ale přitom jsem pomyslel: Jednoho slavného dne! Jednoho dne přijde Ježíš! To souhlasí.

Kdy se jen dostaneme k lekci? Tam v Egyptě uplynul čas. Potom přišel faraon, který nic nevěděl o Josefovi. Bůh jim zaslíbil, že tam budou 400 let a uplynulo již 420 let, když vyšli. Nuže, od 1. až do 5. kapitoly 5. verše je Izrael v Egyptě. od 7. verše až do 22. je popsáno jejich otroctví. Mnozí z vás to často a často četli.

Chtěl bych nyní vytýčit krátký bod. Použijeme k tomu jen málo času. Pak začneme s 2. kapitolou, s přípravou osvobození, s narozením Mojžíše. Lid byl pozvolna připraven. Dozorci je bili, děti byly usmrcovány. Ozubené kolo na Božích prorockých hodinách dosáhlo určitého časového bodu.

Slyšte, chtěl bych, abyste toto pochopili: věřím, že je to opět tak daleko. Věřím, že jsme dospěli tam. Věřím, že z toho důvodu jdou ty věci také nyní tak, jak jdou. Staré prorocké hodiny se pomalu blíží k půlnoční hodině. O tom jsem kázal již před časem. Jeden německý umělec to tak namaloval, ten obraz mi visí doma. Na starém olejovém plátně vidíme muže na modlitbě, před ním otevřená Bible, svíčka hoří a ručička na hodinách ukazuje pět minut před dvanáctou. Je to čas přípravy a chystání se, Bůh se připravuje, že něco učiní. Buďte nyní pozorní.

Když se chystal něco učinit, nechal v Egyptě přijít na svět podivným způsobem malého chlapce. Nebyl jiný, než kterýkoli jiný malý chlapec. Muž z kmene Lévi si vzal ženu, jež rovněž byla z kmene Lévi a narodilo se jim dítě. Tehdy byla usmrcována všechna novorozeňata mužského pohlaví. Avšak když se narodilo toto nemluvně, bylo na něm něco zvláštního, a něco se stalo. Bylo to předurčení, vyvolení. Mojžíš sám s tím neměl nic společného. Ale byl to právě Mojžíš, proto se nebáli královského rozkazu. Vložili ho do koše, vyrostl na faraonově dvoře a měl se dokonce stát jeho synem. Souhlasí to?

Od 11. až do 25. verše vidíme, že Mojžíš se postavil na stranu dětí izraelských. Mnozí z vás vědí, jak to probíhalo. Prokázal se před nimi a když to udělal, myslel, že jeho bratři poznají, že je tím mužem, poslaným, aby je vyvedl z otroctví. Oni to však nepoznali.

Ó lidé, jaký je to podivuhodný stínový obraz na dnešní dobu! Právě toho, co přišlo, aby lidi vysvobodilo, se lidé bojí. Bojí se svého osvoboditele. Slyšeli jste, co se stalo, když tehdy za Šalomouna vystavěli chrám? Zedníci to dobře chápou. Dopravili dolů z Libanonu cedry, na lodích je poslali až do Joppe a dále je vezli volským potahem, atd. Potom otesali kameny, které dovezli odevšad z tehdejšího světa. Ale když všechno spojili dohromady, bylo to dokonalé dílo. Během 40 roků stavění chrámu nebylo slyšet ani řezání pilou, ani údery kladiva. Všechny kameny, ať jakkoli otesané, k sobě dokonale pasovaly. Položili základ, zřídili budovu a všechno se dařilo. Potom našli jeden zvláštní kámen. Nechtěli ho a řekli: „Ten sem nepatří“, a odhodili ho na smetiště. Zatímco stavěli dále, pochopili konečně, že to byl hlavní úhelný kámen, který zavrhli. Ježíš to řekl.

Dnes se děje to samé u metodistů, baptistů, luteránů, letničních a všude. Když nedáte pozor, přátelé, odmítnete pravý úhelný kámen tohoto chrámu. A úhelný kámen tohoto chrámu je Duch svatý. Vy se toho bojíte, bojíte se fanatismu. Víím, že existuje mnoho starých strašáků a napodobenin. Kdyby to tak nebylo, pak by tu nebylo nic pravého. To je pravda. To odmítli a říkají: „To bychom nechtěli, to u nás nemůžeme potřebovat, bratře Branhame.“

Před několika dny mne navštívil předseda jednoho velkého semináře a několik lidí z institutu Billyho Grahama. Seděl tu Dr. Senden a ještě několik jiných. Řekl: „Bratře Branhame, dáváme ti na vědomí, oč jde, totiž o to, aby byl svět obrácen. Ty máš ale ve svém shromáždění příliš mnoho letničních a svatých koloběžek. Proti tomu máme výhrady.“

Zeptal jsem se: „Podporovali byste mne?“

„Ovšemže ano, ale museli bychom nejdříve...“

„To jsem si myslel. Ne, vy byste to neučinili, určitě ne.“ Tak je to.

Tyto velké církve jdou tak dál, mají svoji teologii, krákorají o tom a onom, stojí tu se svými diplomy a vyznamenáními, a někteří z nich nevědí o Bohu více, než zajíc o sněžnicích. Ovšem, znají všechna řecká slova, mají vzdělání. Boha se však neučíme znát vzděláním nebo studiem teologie. Boha poznáváme vírou. Poznání člověka od Boha vzdaluje, víra ho k Bohu přivádí. Protože v zahradě Eden šel ke stromu poznání, byl od Boha odloučen.

Právě křest Duch svatého, který přinesl lidem život, je důvod, že letniční a svaté koloběžky, jak je nazýváte, mě přijímají na poli božského uzdravování nemocných.

Slyšeli o tom dokonce králové a panovníci a prosí: „Přijď k nám“, a Pán ve Své milosti je skutečně uzdravuje. To souhlasí.

Ale jak je tomu s ostatními? Když k nim mluvíte o věčném životě, pak náležejí tam neb onam, k této církvi nebo oné. To s tím ale nemá nic společného. Že patříte k nějaké církvi, neznamená u Boha ani to nejmenší, musíte být znovuzrozeni.

Je jen jedna Církev, a to jsou ti, kteří se narodili do Těla Ježíše Krista skrze křest Ducha svatého. Haleluja! Dovol mi říci, bratře, existuje jen jedna cesta, jak vejít do Krista. Nestane se to podáním rukou, ani vodním křtem nebo pokropením, ne tím, když někdo přestane jíst maso nebo tím, že bude držet sabat; nestane se to tím, že přestaneme kouřit, pít, klít a všechny ty věci dělat. Tak se do Krista nevejde. Kouřit, pít alkohol, žít v divokém manželství nebo si zadat s jinými ženami, všechno tohle není hřích. Klít, pít a tomu podobné není hřích, to jsou vlastnosti hříchu. Ty, kdo to činíš, jsi hříšník, ale ty věci samy nejsou hříchem, nýbrž znamení hříchu.

Co řeknu teď, vás poněkud zraní. Ale jsem si vědom odpovědnosti před Bohem vůči Slovu a jsem ochoten kdykoliv si o tom vyměnit názory. V tomto bodě jste mnozí z vás letničních, kteří zde sedíte, učinili chybu tím, že učíte: „První důkaz Ducha svatého je mluvení v jazycích.“ Mluvit v jazycích je úplně v pořádku, ale je to jen znak. Není to Duch svatý sám, nýbrž to, co On způsobuje.

Duch svatý je Boží láska. To vám mohu dokázat Bibli. „A kdybych mluvil lidskými neb andělskými jazyky, a lásky kdybych neměl, nic mi to neprospěje.“

Kdybyste chtěli mít jablň, ale máte jen jedno jablko, zůstává ještě dlouhá cesta ke stromu. Je to jen výrobek.

Hřích! Klejete, kouříte, pijete, hněvate se a dostáváte zlost a činíte všechny tyto věci, avšak jen z toho důvodu, že jste hříšníci. To není hřích; ale vy ty

věci děláte proto, že jste hříšníci. Ježíš řekl a Písmo to dosvědčuje: „Kdo nevěří, je již odsouzen.“ (Mar. 16,16).

Jestliže věříte, pak tyto věci vůbec neděláte, neboť život Kristův je ve vás; a jestliže je přece činíte, nejste věřící, nýbrž hříšníci. I když to tvrdíte, nejste jimi. Strom se pozná podle ovoce. Necháme to na okamžik zapustit, zatímco budu předcítat. Zde je, co řekl Ježíš: „Jeden každý strom se pozná podle ovoce. Zlý strom nemůže přinášet dobré ovoce.“

Tam v Egyptě se přibližoval čas jejich vysvobození. Narodil se Mojžíš, vyrostl v domě faraonově a vystoupil v naději, že děti izraelské poznají, že on byl tím, který to měl učinit. Ale poznaly to? Ne. Řekly: „Kdo tě ustanovil vládcem nad námi? Chceš nás zabít jako toho Egyptana?“ Pak Mojžíš utekl. Jeho bratři jej odmítli.

Zatímco začneme s 2. kapitolou verš 21, zastavme se na malý okamžik zde. Chtěl bych vám vysvětlit pozadí. Máme již jen několik minut času, snad to téma zítra ukončíme. Všimněte si, jeho bratři jej odmítli, šel do země Madiánských a oženil se s pohankou.

Mojžíš byl dokonalý typ na Krista. Souhlasí to? Život patriarchů byl předstíněním života Ježíše Krista. Mojžíš se narodil v době pronásledování, kdy vraždili malá pachelata. Když přišel Ježíš, chtěli se Ho zmocnit a také vraždili malé děti. Dábel se chtěl zmocnit Mojžíše, a Krista právě tak. Pokusil se o to.

Mohu vidět Ježíše, jak tam sestoupil a zabušil na brány pekla v tom jitru. Haleluja! (Nevím, zda o tom budu moci učit ještě dnes večer.) Když Ježíš zemřel na kříži a potom sestoupil a viděl tam všechny ty duše, jak plakaly a naříkaly, řekl: „Měli jste poslechnout proroky.“ ON tam kázal duším v zaji: „Měli jste Enocha a ostatní proroky, měli jste zákon, proč jste je neposlechli?“ Oni to propásli. Zavřel dveře a odešel.

Když přišel dole k pecku, zaklepal na dveře. Satan se zeptal: „Kdo je tam?“

ON odpověděl: „Otevři dveře.“ (Chtěl bych vám to jen ukázat názorně.) Satan šel ke dveřím, otevřel a zeptal se: „Kdo jsi?“

Odpověděl: „Jsem Ježíš Kristus.“

„Konečně jsi přece přišel? Tak dlouho jsem ti již v patách.“

„Vím to.“

„Viš, myslel jsem, že jsem tě dostal, když jsem zabil Abele. Potom jsem si myslel, že tě mám, když zemřel Mojžíš. Vždy, když jsem provedl něco takového, myslel jsem, že tě mám. Když byl usmrcen Jan Křtitel, myslel jsem si, že tě mám určitě. Ale teď tě mám opravdu, nyní jsi tady v mém vlastnictví.“

Mohu slyšet Ježíše, jak říká: „Jsem ten z panny narozený Syn Boží. Ze slonovinových paláců Mého Otce jsem sestoupil na zem. Na zemi je nyní půda zbrocená Mou krví, kterou jsem dal a zaplatil cenu za hřích, smrt a peklo. Dej mi klíče.“ Haleluja! „Nyní přebírám vládu. Dost dlouho jsi držel lidi v otroctví, ve strachu a bázni, ale od nynějška jsem převzal vládu já.“ Haleluja! Vytrhl mu klíče, vzal si je, vrhl satana zpět do pekla a odešel. Amen. Amen!

Ten mocný Vítěz je v plném zorném poli od té doby, co roztrhl oponu na dva kusy. Ten velký Přemožitel vstal z mrtvých a řekl: „Byl jsem mrtvý, a aj, žiji – žiji na všechny věky a mám klíče smrti a pekla.“ Haleluja! Kdo slyší Má slova a věří tomu, který Mě poslal, má život věčný. Mám klíče ke vzkříšení, a Já jej vzkřísím v nejposlednější den.“ To mě uspokojuje. Amen. „JÁ to jsem.“ Amen!

Mojžíše odmítli jeho vlastní bratři; Ježíše odmítli jeho vlastní bratři; Josefa jeho vlastní bratři odmítli. Vidíte, jak v tom život Ježíšův, Duch Boží dochází k plnému vyjádření. V Něm došlo k dokonalosti. ON byl v Mojžíšovi, jistě v něm byl; byl odmítnut svými bratry a vzal si za manželku ženu z pohanů. Haleluja!

Potom zase vidíme dva syny. K tomu se ještě vrátím na konci lekce, možná v sobotu nebo v neděli. Oba syny, Efraima a Manassese.

Odmítli ho, jako Ježíše odmítli jeho bratři. Potom poslal Ducha svatého, jež jeho bratři také odmítli, takže odešel a vzal si nevěstu z pohanů.

Nyní k 2. kapitole. Mojžíšovo povolání se stalo u hořícího keře. Přál bych si, abychom měli čas a mohli se tím blíže zabývat, ale nemáme ho. Pokusíme se použít k tomu jen několik okamžiků. Zvedněte, prosím, ruku, budete-li unaveni, potom skončím, docela jistě potom skončím.

Bratři a sestry, toto je pro nás jako plnožitný chléb se zrní, je tak výživný, že zítra budete moci vykonat dobrý denní úkol pro Pána. Budete moci vyjít a potkat se s ďáblem a říci: „Vím, kde stojím. Ne proto, že mi přešla po zádech hrůza, ale proto, že je to ‚Tak praví Pán‘. Odtáhni satane, zde je mé místo.“

Nyní jsme synové Boží. Kdy? Nyní! Až zítra večer? Ne, již nyní. **Nyní** jsme synové Boží. Nyní spolu sedíme v nebeských místech. Duch svatý je nyní zde. Kdy? Nyní! Nyní máme věčný život. „Budeš mít věčný život, až zemřeš, bratře Branhamo?“ Ježíš Kristus to řekl, je to „Tak praví Pán“.

Proto můžeme říci: „Hni se pryč smrti, táhni satane, nemáš na mne žádný nárok.“

Když postavili popravčí špalek, řekli Pavlovi: „Víš, co to je? Usekneme ti hlavu.“

„Ano? Bojoval jsem dobrý boj, běh jsem dokonal, víru zachoval.“ Smrt řekla: „Co tomu říkáš, když nyní zemřeš? Ty malý Žide s orlím nosem, vím že tě zbili, že s tebou zle nakládali, že ti udělali všechno možné, ale nyní tě mám.“ Vzhlédl a smrt řekla: „Vyděsím tě, a budeš se trást.“

Tu odpověděl: „Smrti, kde je tvůj osten?“

Římský voják tam vykopal hrob, aby ho pochovali a hrob a země řekly: „Pevně tě zadržíme.“

Ale on odpověděl: „Smrti, kde je osten tvůj, hrobe, kde je tvé vítězství? Buď Bohu dík!“

Hrob řekl: „Zadržím tě. Zetlíš tady, červi tě sežerou, tvé kosti se změni opět v prach.“

Ale Pavel řekl: „Pohleď přece na prázdnou hrobku tam v dáli. Já jsem v NĚM! Haleluja! Vstanu v tom slavném jitru a obdržím korunu, kterou mi dá Pán, ten spravedlivý soudce. Nejen mně, ale každému, kdo miluje Jeho příchod“ – i těm, kteří patří k Branhamově modlitebně. Amen.

Ďábel není nic jiného, než strašák na ptáky, chce vás jen vystrašit. On nemá žádnou právní základnu. Každé právo a panství mu bylo odňato. Ztratil všechno, když Ježíš zemřel na Golgatě. Nyní se On chystá přijít znovu.

Mojžíš utekl, a žil na druhé straně pouště, kde pásal Jetrovy ovce. Měl lehkou vznětlivou ženu a sám byl také plný temperamentu. Umím si představit, že u nich bylo mnohdy veselo, během toho, co žili na okraji pouště, nemyslíte si to také?

Bůh ví, jak vás může učinit poddajnými, ano.

Mohu ho vidět před sebou, jak putuje s křivou holí, osmdesátiletý, bílé vousy mu visí dolů. Hledí stranou a myslel si: „To je podivný úkaz...“ Podíval se tam ještě jednou a pomyslel si: „Proč ten keř neshoří? Podívám se na to zblízka.“

Víte, mnohdy slyšíme někde spoustu rámusu a jdeme tam jen tak, abychom viděli, co se děje, a jsme zachráněni. Víte, že existuje velký oheň, a to, když jej zapálí Duch svatý. Potom se lidé otáčejí a ptají: „Co se to děje?“

Mojžíš šel tedy blíže a přitom uvažoval: „Ptám se, proč ten keř neshoří. Hoří již půl hodiny a stále ještě neshořel.“ Šel dále a myslel si: „Dojdu tam a podívám se, co se tu děje.“

Vtom k němu promluvil hlas z toho keře a řekl: „Vyzuj obuv svou, neboť země, na níž stojíš, je svatá.“ Dejte pozor, Mojžíš prostě neřekl: „Sundám si klobouk.“ Bylo řečeno: „Obuv“, tedy se sehnul a zul si boty. Potom se zeptal: „Kdo jsi, Pane?“

Toto stojí ve 2. Moj. 3:1-12. Odpověď zněla: „Mojžíši, slyšel jsem nářek Mého lidu a jsem pamětliv Svých zaslíbení.“ Haleluja! Pamatuji na zaslíbení dané Abrahamovi. Slyšel jsem jejich nářek a křik. Proto je chci nyní osvobodit.“ Amen. ON sestoupil, aby splnil Své Slovo.

Nevadí, že na hrobech jsou pomníky, jednoho dne zazní: „Pamatuji na Své zaslíbení, sestupuji, abych je osvobodil.“ Nestarám se, i když to potrvá ještě dlouho, to mi nevadí. Víím, kdo řídí loď, vy také, že ano? Buďte jen klidní.

„Přišel jsem, abych je osvobodil.“

„Co budeš dělat?“

„Pošlu tebe, Mojžíši.“

„Ó Pane, poslat mne? Já nemůžu jít, Pane.“

„Ale ano, proto jsem tě přece poslal na tento svět.“

„Ale mně je již osmdesát let, mám dost ztuhlá záda, možná mám zánět kloubů. A nejsem ani výřečný, neumím mluvit.“

„Kdo stvořil člověku ústa?“

Potom řekl: „Pane, dovolíš-li, abych viděl Tvou nádheru, půjdu.“ Amen! (Neznepokojujte se nad tím, Amen znamená: Tak je to.)

„Dovol mi, vidět Tvoji nádheru, potom půjdu.“ Rád bych viděl trochu z té slávy nadpřirozeného mraku, vy také? Docela určitě.

„Ukaž mi Svou slávu, co je Tvoje sláva, Pane?“

„Mojžíši, co máš v ruce?“

„To je hůl, Pane, stará křivá hůl.“

„Hoď ji na zem!“ Hodil ji na zem a ona se proměnila v hada, takže uskočil zpět. Potom Pán řekl: „Chyť ho za ocas.“ On to udělal a opět se stal holí. Potom On řekl: „Mojžíši, strč svoji ruku za ňadra.“ Uposlechl a položil ruku na své srdce. Když ji opět vytáhl, byla pokryta malomocenstvím. Vidíte, význam toho je, že mysl člověka, jeho srdce a myšlenky jsou pokryty malomocenstvím hříchu. Co muselo být učiněno? Vrátil svoji ruku zpět za ňadra a když ji znovu vytáhl, byla čistá. Čistá, jako ruka děťátka, stejně jako ta druhá. Viděl slávu Boží. Co je podle toho sláva Boží? Znamení, divy, božské uzdravování! „Ukaž mi svoji slávu, Pane.“

Když byl připraven, aby osvobodil Svůj lid, poslal Mojžíše s mocí Ducha svatého. Byly zjeveny divy, znamení a božské uzdravování. Když se podíval na svou ruku, řekl: „Ó!“ Pozorujte, byla to hůl soudu. Byla to metla, švihla Egypt. To nebyl Mojžíš, ale metla Boží. Ruka, jež drží metlu Boží musí být očištěná, očištěná od veškerého malomocenství. Vzal hůl a Pán řekl: „Odej-

di do Egypta, tvůj bratr je na cestě sem; on bude prorokem a ty mu budeš jako Bůh.“

Mojžíš tedy šel a řekl: „Jetro, musím tě dnes opustit.“ Vzal mezka, dal mu uzdu a posadil na něj svoji ženu s oběma dětmi, každé na jednu stranu a vyrazili. Umíte si to představit? Starý osmdesátiletý, šedovlasý muž s dlouhými vousy a křivou holí se vydá na cestu do Egypta, s oslem, na němž sedí jeho žena se dvěma dětmi, aby tam převzal vedoucí úlohu! Dovedete si to představit?

Někteří se ho ptali: „Mojžíši, proč tam táhneš?“

Ale pro něho to byl úchvatný čas. „Stěhuji se tam. Pojď Zeforo.“ Zefora byla jeho žena, jak víte. Za sebou táhl starého osla a řekl: „Pojď, půjdeme dolů, do Egypta, abychom tam převzali vedení.“ Tehdy byl Egypt jako Rusko dnes. Měli největší armádu tehdejšího světa, jejich jednotky byly nejlépe vyzbrojené. Mohli si podmanit celý svět. A Mojžíš byl na cestě tam, aby převzal vedení. Starý muž s holí v ruce byl na cestě s oslem, který nesl jeho ženu, po boku měla obě děti, aby tam převzal velení. Proč? Bůh dal zaslíbení. Chvála buď Bohu!

Tak to bylo také v Kádes-Barne. Bůh něco zaslíbil a Jozue řekl: „Jsme schopni to provést, neboť to Bůh řekl.“

Tady jsou na cestě do Egypta. Všimněte si nyní, jak někdo může být nedbalý. Nakonec mu vyšel Bůh vstříc a byl by ho zabil, kdyby Zefora nevezala ostrý kámen a neobřezala své syny. Hodila Mojžíšovi k nohám předkožku a řekla: „Ty jsi krvavý ženich.“ To zachránilo Mojžíšovi život. Co se s Mojžíšem stalo? Byl natolik zaměstnán věcmi každodenního života, že zapomněl na pečeť obřízky.

Tak to je i dnes s námi. V tomto místě zklamaly svátostní církve. Máme tolik času, Pán nám dal mnoho peněz a my stavíme veliké kostely s vysokými věžemi, vypolštářovanými sedadly a velkými varhany a pro to všechno zapomínáme na pečeť Boží, jež je křest Ducha svatého.

To je pravda. Ó, Bože, pošli nám takovou Zeforu! To souhlasí! Obřízka! Všichni neobřezaní mužského pohlaví mezi lidem Božím v Egyptě ztratili nárok, neboť obřezání byla pečeť zaslíbení. Obřezání Starého zákona je křest Ducha svatého Nového zákona. Každý, kdo nemá křest Ducha svatého, nemá nárok. Ó, Bože, buď nám milostiv.

Vím, že je to pro vás únavné, pro mne je to však opravdová radost. Ale snad přece jen musím přestat. Zítra večer začneme 45. veršem ve 4. kapitole. Tady v poslední části třetího verše sděluje Jehovah Svě jméno: „JSEM, KTERÝŽ JSEM.“

Mojžíš se ptal: „Co jim mám říci, kdo mne poslal?“

„Ten JÁ JSEM.“

Řekl: „Lid mi neuvěří.“

„Řekni jim, že ten KTERÝŽ JSEM tě poslal.“ Ne ten „Byl jsem“ nebo ten „Který budu“, ale „JÁ JSEM“ – přítomný čas.

Jednoho dne stáli Židé pospolu a jásali a mluvili o tom, že jejich otcové jedli mannu na poušti. Ježíš stál uprostřed lidu během svátku a plakal. Slyšel je, jak říkali: „Naši otcové jedli mannu na poušti.“ Tu jim řekl: „Oni všichni zemřeli. Ale Já jsem ten chléb života, který sestoupil od Boha z nebe, jinými slovy Strom života ze zahrady Eden, chcete-li tak. JÁ jsem chléb života, z nebe sestoupivší. Kdo jí z tohoto chleba, kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má věčný život a Já jsem vzkřísím v den nejposlednější.“

Oni ale řekli: „Tento muž se rouhá Bohu. Jak nám chce dát jíst Svě tělo? Víme, že Mojžíš je náš prorok, věříme v Mojžíše. Naši otcové byli 40 let živeni mannou na poušti.“

ON odpověděl: „To vím, ale přesto jeden každý z nich zemřel. JÁ jsem chléb života.“

„Chceš nám opravdu vyprávět něco takového?“

ON byl ta Skála na poušti; ON byl ta Manna na poušti; ON byl Chléb předložený v chrámě; ON byl ve vodě Jordánu; ON byl Alfa i Omega, Počátek i Konec; ON byl ten, Který je a Který tu byl a Který tu bude.“ ON tu byl dříve, než existoval svět. ON tu bude, až jednou zajde. ON je Výstřelek a Kořen Davidův, Jasná hvězda jitřní, Lilie v údolí, Růže Sáronská. Haleluja! ON je obojí, Kořen i Výstřelek Davidův; On byl před Davidem, v Davidovi, po Davidovi, čest buď Bohu! Věřím v Božství Ježíše Krista. ON byl více, než prorok; ON byl více než jen dobrý Muž. ON byl Bůh v tělesné schránce; Bůh byl v Kristu a smířil svět se Sebou. To byl On. Tím se budeme zabývat ještě několik večerů, kdo On byl. Z toho důvodu také nemůžete mít žádnou víru, protože nevíte, kdo On je.

Řekli Mu: „Říkáš, že jsi viděl Abrahama a není Ti ještě ani 50 let.“ Přitom Mu bylo teprve 30 let. Ale byl vyčerpaný, Jeho služba Ho tak vyčerpala, že Mu řekli: „Není Ti ještě ani 50 let a říkáš, žeš' viděl Abrahama, který je již osm nebo devět set let mrtev.“

Slyšte! Tedy On řekl: „Dříve než byl Abraham, JÁ JSEM!“ Haleluja! „JÁ jsem Jehovah!“ ON je Jehovah-Manasse, ON je Jehovah-Rapha. Ó, všechna ta vykupitelská jména Jehovova byla jeho, a v Něm spočívala plnost Božství tělesně. To je On.

„Přišel jsem, abych je osvobodil. Oznamuji Svě jméno. Řekni jim, že v průběhu všech generací je připomínáno, že jsem ten, JÁ JSEM' jsem“ – ne ten ‚Byl jsem‘ nebo ‚Budu‘, ale ten ‚JÁ JSEM‘. Tentýž Bůh, který byl

tam, je dnes večer zde. Půjdu před vámi, pošlu Svého Anděla, který bude v ohnivém sloupu. Pošlu vám Ho nyní a On vás povede.“ Ohnivý sloup! Tak velký; jako sloup. „Ohnivý sloup půjde před vámi a povede vás. Ten ‚JÁ JSEM‘ bude v ohnivém sloupu.“

Nyní vám, kteří patříte k Branhamově kapli a vám, kteří jste s námi spojeni a znáte tyto pravdy. Věděli jste, že tento ohnivý sloup je dnes večer s námi? Vzpomenete si na to, že tam udělali jeho snímek, který byl otištěn v celém světě, téhož ohnivého sloupu, který provázel Mojžíše z hořícího keře. Co je to? Jestliže jsem zde nezacházel úsporně se slovy, pak přesto jistě vím, kde stojím. Hlava mi sedí správně, jak věřím, skrze Ducha svatého. Něco vám řeknu, každý učitel Bible ví, že Anděl, který provázel děti Izraele pouští, byl Anděl smlouvy a Anděl smlouvy byl Ježíš Kristus. Mojžíš strpěl pohanění Kristovo pro větší bohatství, než byly poklady Egypta. Souhlasí to? Jistě, On byl Andělem smlouvy.

Co je nyní s námi? Mohou říci, že jsme ztratili rozum, nebo nás nazvat svatými koloběžkami nebo čímkoli jiným ještě; možná, že to říkají. Ale Bůh sám sebe potvrdil tím, že tentýž ohnivý sloup, který vedl děti Izraele, vede i nás dnes. Haleluja! Chvála buď Bohu! Tentýž, který byl tehdy s Ježíšem, když mluvil s farizeji a ženě u studny řekl její tajné hříchy, ten působí i dnes v našem středu. „Ten, kterýž jest a který byl a který přijde.“ Haleluja! Vyhlížím po tom, abych Jej spatřil, vy také? Všechno hádání bude pryč.

Patřím-li na ten divuplný kříž, na němž umřel Pán slávy, pokládám všechnu svoji slávu za nicotnou; ó, ubohý hříšníku, příteli, jak můžeš stát opodál?

Jak podivuhodné, vidíme-li tam onu velkou Církev v jejich předstíněních a jak ji vedl ohnivý sloup a potom se podíváme na dnešní dobu. Kteří z vás mají ten obraz, ukažte mi své ruce. Zítřa ještě nějaké přinesu, abych vám je ukázal. To je potvrzení.

Nacházelo se tam 30 000 lidí, i kritikové. Řekl jsem: „Nedělám si nárok na to, že bych byl uzdravovatel. Víte, že to nedělám já. Jen vydávám svědectví o Pravdě.“

Když jsem se narodil v malé chatrči v Kentucky, přišel oknem Anděl Páně a stál tam jako ohnivý sloup. Bůh to potvrdil. Jestliže vám říkám pravdu, Bůh pravdu potvrdí. Jestliže jsem lhář, nebude Bůh se mnou mít nic společného.“ V tom čase bylo slyšet nějaký šumot „všš“ a byl tu. Byli tam také lidé ze Svazu amerických fotografů a z časopisů ‚Look‘, ‚Life‘, ‚Times‘ a ‚Collier‘ a ještě jiní. Někdo ze Svazu amerických fotografů pořídil snímek. Říkali: „Věříme, že je to jen psychologie. Viděli jsme to již předtím a myslíme ...“ Ten snímek vzali s sebou domů; zjevené světlo zasáhlo čočku. Vzali ty snímky k Georgovi G. Lacymu a podrobili je všem možným zkouškám.

Nyní visí ve Washingtonu D.C. ve výstavní hale. Co je to? Ježíš Kristus ve skupině, kterou nazývají svatými koloběžkami. Kéž Bůh požehná vaše srdce.

Na každý slavný obraz, který byl kdy namalován, muselo být dříve dáno kritické dobrozdání. Umělec tomu možná věnoval celý život, ale nyní to visí ve významných galeriích. Nejdříve to však musí být podrobeno expertíze znalců.

Ano, bratři a sestry, když jsme před několika lety začali s tím, co nazývají skupinou svatých koloběžek, museli jsme se shromažďovat ve starých chatrčích, v bytech, nebo na malém prostranství před nějakým obchodem. Venku stáli nevěřící, žvýkali žvýkačku, smáli se a posmívali a nazývali nás svatými koloběžkami. Museli nocovat ve vězeních a leckde jinde, byli bití a posmívali se jim.

Před časem seděl v mém domě jeden starý kazatel. Vyhodili ho z města i s ženou a malými dětmi. Spali na dekách a když deky promokly, pověsili je na stromy, aby uschly. Šli podél kolejí, sbírali při tom klasy, jejichž zrna roztloukali holí. Tímto způsobem se živili 12 nebo 14 dnů, rozdrcenými zrny.

Můj manažer, bratr Bosworth, který je nyní v Jižní Africe a modlí se za to, abych tam také mohl přijít – kéž mu Bůh požehná – toho zbili v Texasu a vyhrožovali mu, že mu proříznou krk; se zlomeným zápěstím se snažil sbalit svůj kufr; a to všechno proto, že kázal křest Duchem svatým.

„Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzi, žili v samotách a na pouštích; svět jich nebyl hoden.“

Velké církve se posmívaly a ukazovaly prstem. Říkaly, že to jsou svaté koloběžky. Když jsem pokládal základní kámen pro tuto modlitebnu, říkali, že z toho brzy bude garáž. To bylo před dvaceti lety a přece tu ještě přebývá Duch svatý. Haleluja! Králové a mocní toužili po tom, co nazývali fanatismem. Velcí mužové byli uzdraveni, moc Boží obešla celý svět, nyní jsme mnohonásobně posíleni. Prošli jsme kritikou, říkali, že propadneme. Řekli mi: „Ó Billy, ztratil jsi rozum a to je všechno!“ Dokonce má tchyně řekla: „Ten chlapec se zbláznil.“ Jestliže je tomu tak, pak se mi přesto daří překrásně.

Dovol mi něco říci, bratře. Poslechněte si to, říkám to s uctivou bázní: toto nemůže vydržet celé peklo. Ježíš to tak určil a proto to tak bude. „Neboť na této skále vzdělám Svoji Církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Jaká je to Církev? „Tělo a krev ti to nezjevily, je to duchovní zjevení Slova Božího skrze Ducha svatého. Na této skále postavím Svoji Církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Ona potrvá.

I když se jí budou posmívat a pronásledovat, odstrkovat a podobně, jednoho jitra ten velký Mistr, který je v nádheře a ustanovuje Svě služebníky ... „Ne vojskem ani mocí, ale Mým Duchem“, praví Pán. Ne teologií, ne správnou gramatikou, nebo něčím jiným, nýbrž prostou, svatou, nesmíšenou vírou v Syna Božího a v to, co On ve Svém Slově říká. ON kreslí obraz. Co je to? Duchem svatým naplněná Církev, kterou předurčil před stvořením světa k tomu, aby se objevila jednou v nádheře. Jednou přijde z nebe dolů a jako velký magnet vezme tuto malou pronásledovanou Církev vzhůru, aby ji umístil do Svě velké galerie; potom potáhne nebesy jásající: „Tuto tělesnou schránku odkládám a vznáším se k věčnému klenotu.“ Zatímco jdou atmosférou vzhůru, volají: „Sbohem, sbohem!“ Ó, sladká hodina modlitby!

Nebeský Otče, chtěli bychom Ti dnes večer poděkovat. Nevím, co se děje, ale nemohl jsem se dnes nějak dostat k tématu. Duch svatý působil mezi námi a sděloval se. Děkujeme Ti, děkujeme Ti z hloubi svých srdcí za Tvoji lásku a Tvoji moc. Děkujeme Ti za tyto pokorné lidi, kteří se zde v této temné hodině sešli. V tomto čase jsou lidé sami se sebou spokojeni, pyšní, vysokomyslní, milují více zábavu než věci Boží. Duch výslovně praví, že tomu tak bude v posledních dnech. Ve 2. Tim. 3 říká Tvé Slovo, že budou vysokomyslní a neústupní, pyšní a bezuzdní, hrubí, lhostejní ke všemu dobrému; mají ještě formu pobožnosti, zapírají ale její vnitřní moc; od takových se odvracejte.

Ó Bože, tehdy jsi řekl, že budeš mít malou Církev a řekl jsi: „Neboj se malé stádečko, neboť je to vůle Otcova dát vám království.“

Děkuji Pane, že jsi otevřel mé oči, mně, který jsem byl ubohý, slepý, bídný hříšník, přišlý na svět v hříšné rodině a vyrostlý mezi lahvemi whisky. Bože, ale jak jsi mne ochránil a pomáhal mi, požehnal jsi mne a uspokojil! Jak Ti budu moci vyjádřit, co pociťuji? Ó Bože, dej, aby toto byl jen začátek, abych mohl opět jít do všech končin světa a zvěstovat poselství spásy a osvobození.

Ó Bože, otřes touto malou Církví tak, jak nikdy předtím. Nechť Duch svatý uchopí každého jednotlivce a podnítí je k tomu, aby se modlili, leželi na své tváři dnem i nocí a volali k Tobě, dokud nepropukne starobylé probuzení a rozšíří se odtud tak, aby nastal starobylý čas, v němž by byli lidé získáni pro Boha. Dej to, Otče, neboť prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

Povstaňme.

*Ó, chtěl bych hledět na Toho, jenž pro mne mřel
každého času jásat a chválit Jeho záchranný čin.
Chtěl bych na zlatých ulicích zpívat jasně a zvučně,
o boji nádhera, přátelé navždy.*

Haleluja! Zatímco jsem se tak rozhlížel, vzpomněl jsem si na jednoho starého bratra, který sedával tamhle. Vždy mne objal plačící a utíral si oči. Jednoho nádherného dne půjdu odtud a opět ho uvidím. Vzpomínám si ještě i na jiné, kteří bývali s námi. Např. sestra Weberová, a Snellingová, která dříve zpívala ve sboru, a náš rudovlasý bratr George; kde jsou nyní? Byli vzati do klína Abrahamova, jsou zapečetěni v království Božím. Pozoroval jsem je, když odcházeli. Také bratra George, stále se díval ke dveřím. Říkali: „Vyhlíží tě bratře Branhame.“ Ale on nevyhlížel mne. Viděli jsme, jak otočil hlavu k východu a řekl: „Ó Ježíši, věděl jsem, že přijdeš, abys mne odvedl.“ Rozpřáhl své ruce a zemřel; šel tam, aby se setkal s Bohem. Haleluja! Pojďme domů. Milujete Ho?

Je tu snad někdo, kdo by chtěl říci: „Chtěl bych Ho poznat v plnosti síly Jeho vzkříšení.“ Zvedněte přece ruce. Bůh ti žehnej sestro. Bůh vás žehnej. Víte, proč vyčkávám s oltářní výzvou? Mám pro to důvod. Jen zvedněte ruku. „Chtěl bych Ho poznat v síle Jeho vzkříšení.“

Tato moc vzkříšení není něco, oč byste se museli snažit dobývat mnohými náporů. Osvobodte se ode všeho, aby vás Bůh mohl uchopit a dovést tam, aby to byla radost žít pro Něho. Všechno ostatní je pak mrtvé, žádná žádost po něčem jiném tu již není a není jiného zavržení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši. Všechny věci světa, vy je nemusíte nechat, jistě ne; není nic, co byste museli zanechat, neboť ty věci zanechají vás. Prostě tu již není nic, neboť vás to opustí. Kdo miluje věci Pána, řekni Amen! (Církev říká: Amen.) Řekněte to docela nahlas. (Bratr Branham a sbor volají: Amen!) V pořádku. Nyní si podejte vzájemně ruce a popřejte si Boží požehnání, zatímco budeme zpívat:

*Vezmi jméno Ježíšovo s sebou
znavené a strastiplné srdce
On dá útěchu a radost,
uzdraví tě z každé bolesti.*

*Ó, jak sladce zaznívá
když srdce o Ježíši zpívá
Ó, jak sladce zaznívá,
když srdce o Ježíši zpívá.*

Není Jeho jméno líbezný? V Něm jsou všechny věci v nebi i na zemi shrnuty – v Ježíši. Skloňme své hlavy.

Velký Učitel, jenž jsi tehdy kázal na hoře a řekl jsi nám: „*Takto se máte modlit:*

„Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní

chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili našim viníkům a neuveď nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva až na věky. Amen.“

Pán buď s vámi. Na shledanou.

Vydavateľ: misionár Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Nemecko
www.freie-volksmission.de

Svobodná ľudová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1953-03-25

Izrael a Církev

CZ